HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(7) (Vervolg.)

Baron Croix de Chapelle, ik groet u en ik hoop dat het u tijdens mijn afwezigheid goed gegaan is."

De rechter-commissaris sloeg op het gezegde geen acht en vroeg hem of hij nu bereid was zijn vragen voldoende te beantwoorden . . .

„Dat hangt geheel af van de vragen, die u mij zult stellen !"

„Uw naam ?"

„Raja Hassid· Said Mullah, verkort Raja Mullah . . De naam van Sanspays heb ik aangenomen bij mijn handel in goud."

„U woont . . . ?"

„Parijs . . . Rue Gérald 41, onder den naam van Sanspays."

„U woont ook nog in, of in de onmiddellijke nabijheid van Londen, niet waar ?"

„Ja . ."

„Waar ?"

„Tot mijn spijt moet ik deze vraag onbeantwoord laten."

„Waar is u geboren ?"

„In Bassorah."

„Hoe oud is u ?"

„Acht en dertig jaar."

„Erkent u aan al deze heeren, die hier aanwezig zijn, voor groote of kleine bedragen aan goud beneden de waarde verkocht te hebben?"

„Ja . . . !"

Lecoque veranderde van houding en zijn gelaat verried een groote emotie. Ook Bonboirie werd onrustig.

„Hoe kwam u aan dat goud?"

Ofschoon het geheele lokaal met menschen gevuld was, hoorde men niet het minste geluid. De spanning had haar hoogtepunt bereikt. Als de man deze vraag eerlijk beantwoordde, was het geheele geheim ontsluierd.

Raja Mullah, die steeds een groote onverschilligheid aan den dag gelegd had, scheen erg zenuwachtig te worden, sloot de oogen en wreef zich over het voorhoofd. De getuigen op de achterste rij begonnen toen het antwoord uitbleef op te dringen en gingen op hun teenen staan . . .

„Nu Raja Mullah . . . begin je weer het oude spelletje ?"

De aangesprokene keek den rechter aan en riep : „Wat ik Bonboirie gesmeekt heb, smeek ik u ook: laat mij vrij, ik zal het u niet meer lastig maken. Doe het niet voor mij maar voor de geheele wereld ! Mijn bekentenis is het noodlot van het geheele menschdom."

De rechter-commissaris zag verwonderd op en herhaalde zijn vraag met onvaste stem.

„Hoe kwam u aan dat goud ?"

„Nu dan . . . ik zàl antwoorden . . . Frankrijk heeft het gewild, Raja Hassid Said Mullah niet; hij was wel een zwakkeling, maar toch te edel om een rampspoed over de menschen te brengen . . . Hoor dan, gij allen . . hoor de waarheid: *Ik maak het goud zelf.*"

Met beide handen bedekte de Oosterling zijn gelaat. Zijn bewakers moesten hem op een stoel zetten, daar hij dreigde neer te vallen. Lecoque sprong op, de getuigen, en vooral de vertegenwoordigers van de haute-finance, werden zoo opgewonden dat zij begonnen te schreeuwen. Anderen begonnen als gekken te lachen. Croix zag zoo bleek als een lijk en keek naar de getuigen, die als het ware plotseling in een groep waanzinnigen waren veranderd. De Oosterling was weer kalm geworden en wreef zijn voorhoofd met een zijden zakdoek af. Ook Croix had zich hersteld en vroeg :

„U beweert dus goud te kunnen maken ?" . .

„Ja . . ."

„Op welke manier doet u dat ?"

„Volgens een Oostersch recept van zeer ouden datum."

„Laat hij het ons toonen," riepen een paar getuigen. . . . „Ja, . . Ja wij willen het zien."

„Wilt u in 't bijzijn van getuigen een proef afleggen ?"

„Ja . . ."

„Nu direct"

„Neen, morgen. Ik ben nu te nerveus."

Lecoque ging naar den rechter-commissaris en zeide : „Ik vind het 't beste dat wij het verhoor staken totdat hij een proef heeft afgelegd."

Croix dacht even na, stond daarna op en verzocht de getuigen in hun eigen belang de zaak geheim te houden, totdat het overtuigend bewijs geleverd was dat Raja Mullah de kunst verstond om goud te maken. Het verhoor zou nu worden geschorst en de heeren zoo spoedig mogelijk uitgenoodigd worden om de demonstratie bij te wonen . . . .

Somber en geheel verslagen verlieten de getuigen het bureau van den rechter van instructie en toen zij allen weg waren, zeide Raja Mullah : „Waarom hebben de heeren niet naar mij geluisterd ? Nu is het te laat !"

Daarop barstte hij in zenuwsnikken uit.

* * *

De hoogste ambtenaren van justitie waren dien middag op het bureau van Baron Croix de Chapelle aanwezig. Zelfs de minister van justitie kwam persoonlijk om zich van het geval op de hoogte te stellen. Raja Mullah werd bekeken als een wonderdier en toch hechtte men aan zijn bekentenis niet veel waarde. De minister sprak Raja Mullah uit de hoogte aan en vroeg :

„Wie zijn je handlangers geweest, want die groote bedragen aan goud kon jij alleen toch niet verzenden ?"

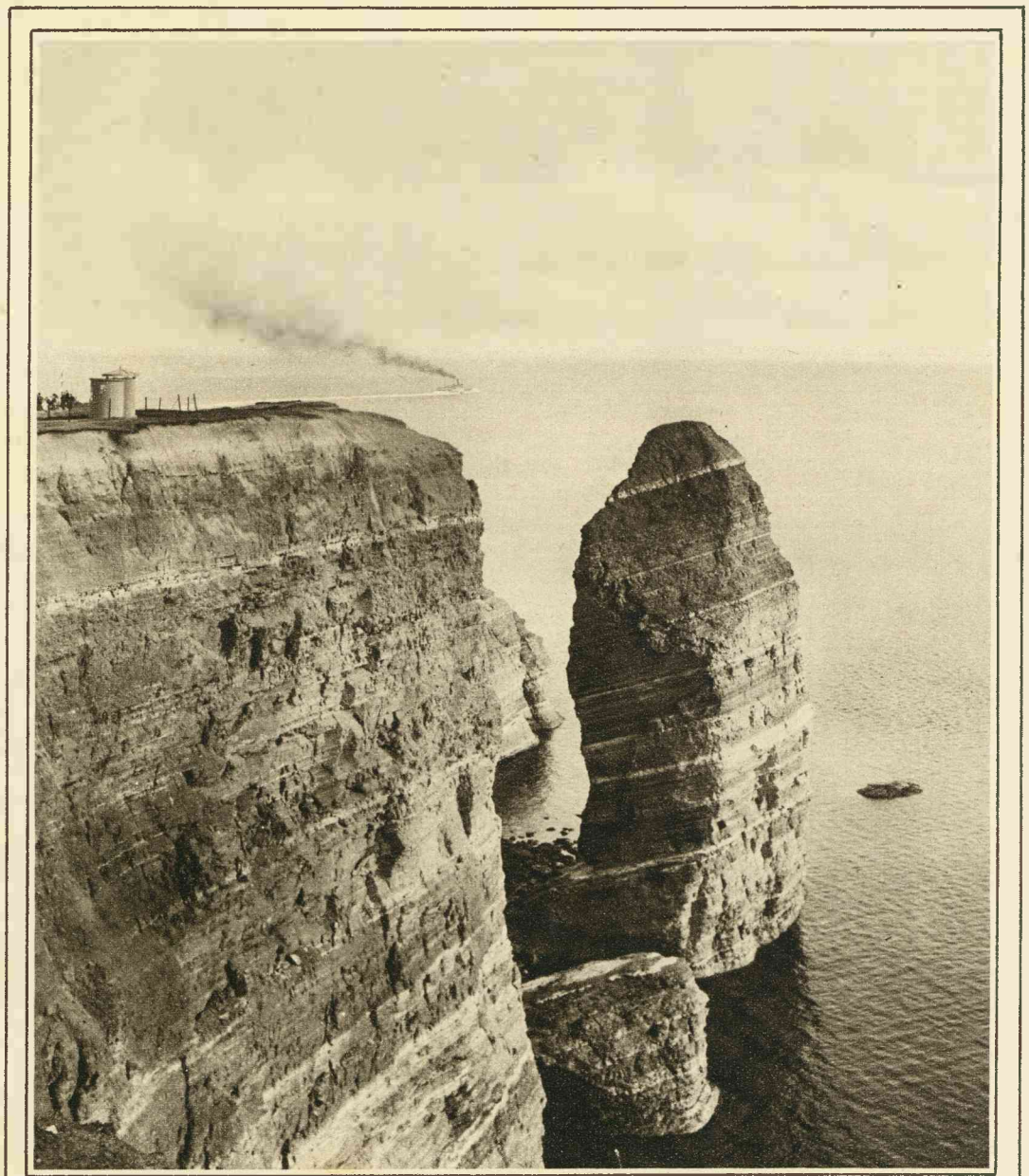
„Mijnheer de minister, uw vraag is zeer naïef. Vraagt u eens aan de bankiers, die van mij gekocht hebben, hoe het goud verzonden werd, ze weten het beter dan ik. Ze hadden zeker geen zoet winstje aan me ! Wat zullen ze dien Bonboirie vervloeken . . . want *hij* is het, die de zaak aan het rollen heeft gebracht . . . Dat de directie van Credit Lyonais mij liet inrekenen . . Nu ja, ze werden een beetje angstig, vooral nu ze wisten dat juffrouw Themis mij op de hielen zat . . . De juffrouw mocht ook hen nog eens kunnen opzoeken."

„Hoe kom je aan het recept . . . waar komt het vandaan ? Vertel ons er iets van . . . !"

„Met plezier heeren. Mijn vader leefde ten Westen van Mascat en was kalief van Sidi-Bou-Said, en een groot vriend van Sheik Houdain, die op zeer slechten voet met de Engelschen stond. Het was algemeen bekend dat de Engelschen met den Sultan van Omar een overeenkomst hadden gemaakt om Houdain gevangen te nemen. Dit was echter een zeer kostbare onderneming, doch de favoriete van den sultan van Omar verstond de kunst om goud te maken. Dit kunstgoud werd aan de Engelschen tot lagen prijs verkocht ; ze zouden zoolang goud verkoopen totdat het geld voor de, expeditie bijeen was en dan werd de oorlog aan Houdain verklaard. Mijn vader had van de karavaanleiders gehoord, dat de geruchten, die in omloop waren, veel waarheid bevatten. Hij sloot met den sheik een verbond om de favoriete te schaken en elkaar daarbij te helpen.

De sheik zou met acht Bedouïnen, buitengewoon kranige schutters en ruiters, aan de poort van Mascat verblijf houden, terwijl mijn vader, als goochelaar vermomd, de stad zou in gaan om te trachten voor de favorite zijn goochelkunsten te vertoonen.

't Zal u een beetje onwaarschijnlijk voorkomen, dat iemand, die gevangengenomen zal worden, zich zoo dicht bij zijn vijanden waagt, maar zijn vijanden kenden hem niet, hadden alleen veel van hem gehoord en wisten alleen maar dat ze de eerste stad van sheik Houdain, die zooveel dagreizen naar het Westen lag, moesten overvallen. Het was dus niets vreemds dat een achttal Bedouïnen bij de stad een tijdelijk kamp opsloegen. Ze kwamen zaken doen, zooals zij zeiden. Mijn vader ging als goochelaar verkleed de stad in en zijn grootste toer was om het volk door een verrekijker te laten zien ; eerst aan den eenen kant, waardoor alles vergroot en naderbij gehaald werd en dan aan den anderen kant, waardoor je alles veel verder af en veel kleiner zag. Het volk was opgewonden door dit schouwspel en behandelde mijn vader als een almachtig heer. Een deel der inwoners gevoelde zooveel vereering voor hem, dat zij hem als hun meester uitriepen. Hiervan maakte hij op verschillende manieren

EEN DUITSCH BOLWERK IN DE NOORDZEE.

Toen in 1890 het eiland Helgoland, dat sinds 1807 een Engelsche bezitting was, het eigendom werd van Duitschland door een handigen zet van zijn diplomaten, konden de Britten niet begrijpen dat Duitschland zooveel waarde hechtte aan het bezit ervan. Thans echter blijkt eerst duidelijk, welk een uitstekende basis dit eiland vormt voor de Duitsche lucht- en zeevloot. — Hierboven brengen wij een gedeelte van het eiland in beeld, dat algemeen bekend is onder den naam Monnik en Predikstoel.

EEN DUITSCH BOLWERK IN DE NOORDZEE.

Helgoland, vanaf het duin gezien.